

Te kövess engem!

Időpont: 1959. április 19, Húsvét utáni 3. vasárnap

Helyszín: Győr, Öregtemplom, ifjúsági istentisztelet

Alapige: Jn 21,18–23

Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, ahova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem!

Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeret vala Jézus, aki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, aki elárul téged? Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint leszen? Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!

Kiméne azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá?

Ima: Örökkévaló szent Isten! Törékeny cserépedény, múltó, halandó életkeret csupán testünk, de mégis nagy kincsnek hordozója, és szégyelljük magunkat, hogy testünkön csupán az esendőség, bűn látható. Kérünk, formálj minket új emberekké, hogy testünkben az Úr Jézus Krisztus halála és élete lehessen láthatóvá őáltala, a te szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki véled és a Szentlélekkel egyetemben él és uralkodik mindörökkön örökké.

Ámen.

A keresztyénség Krisztus követése. Nem krisztusi életelvek, hanem Krisztusnak mint élő személynek követése. Nem tan, hanem élet. Nem új világnézet, hanem megújult ember, és ez a megújulás nem új életstílus, hanem az ő varázsa alá kerülés, a vele való személyes életközösség. Jézus is, mikor valakit tanítvánnyá akart tenni – ma ezt így mondanánk: keresztyénné akart tenni –, akkor mindig így fordult hozzá: *Kövess engem!* És ma is ezt teszi, ha valakit ki akar emelni az elméleti vagy gyakorlati pogányságból, és el akarja mélyíteni hitéletét. Azoknak ma is azt mondja: *Kövess engem!*

Csak nagy különbség van az érzékelhető, a látható Krisztus és a mennybe ment Krisztus követése között. Mert mikor Krisztus földi életében valakihez oda lépett, és azt mondta néki: *kövess engem!* azt emberileg könnyű volt konkretizálni, az részleteire bontható volt: Hagyd el eddigi életed, csatlakozzál hozzám, állj a hátam mögé, jöjj utánam, amerre én megyek, és ne menj arra, amerre én nem megyek. Siess, ahol én sietek, állj meg, ahol én megállok, cselekedd azt, amit én cselekszem, jöjj asztalomhoz, edd azt a kenyeret és ételt, amit én eszem, családod legyen az én lelki családom a hívó tanítványok szent seregében. Mind olyan részlete ez parancsának, ami könnyen felfogható és érthető volt. Látom, merre megy, és hallom, mit kíván. Mennyivel nehezebb azonban nekünk, akik számára földi életszerveinkkel nem érzékelhető Krisztus követése, csak hitben való valóság. Nekünk sokkal nehezebb konkretizálni, részleteire bontani a megdicsőült Krisztus állandóan felénk jövő felszólítását: *Te kövess engem!*

Jézus Péterhez intézett felszólítása e két felszólítás között van. Mikor itt mondja Péternek e felszólítást, akkor még látható és érzékelhető Jézus. Hallja fülével a hívást, látja, mikor elindul, mögéje léphet, látja nyomdokát, lépésébe beleléphet, de mikor ennek folytatása következik, és Krisztus követése folytatólagos valóság lesz, amikor e felszólítást a feltámadott Krisztus mondja, akkor már csak hitbeli valóság lesz számára. Mert az a Jézus, aki itt beszél hozzá, az már nincs állandóan velük, már csak vendég náluk. A feltámadás után már csak hébe-hóba jelenik meg tanítványainak, akkor már búcsúzkodik, készül a mennyei dicsőségbe, egyre közeledik azaz idő, mikor tanítványaitól elválik, mert felhő takarja el szemük elől, s csak hitük tudja meglátni az élő és mégis velük maradó Jézus Krisztust. Ez a közösség már nem földi életközösség, hanem hitközösség. Nem kevésbé valóságos, de más, mint ami eddig volt. Ez a példa már nem Krisztus kortársainak példája, hanem a mi esetünk. Krisztust követni, mikor szemünk nem látja, tekintetünk nem ragadhatja meg a megdicsőült, mennyben levő, ugyanakkor csodálatosan velünk járó Krisztust.

Hogyan lehetséges ez? Próbáljuk ennek a példának nyomán felvázolni azt, hogy mit jelent számunkra az a felszólítás, hogy *kövess engem!* Természetes, ez a felelet nem lehet olyan, amelyik minden részletében megvilágítja a kérdést, de sok indítást kaphatunk belőle.

Aki Krisztust akarja követni, annak

1. Jézus felszólítását személyesen kell magára alkalmazni.

Ebben az igében Jézus Krisztus kétszer mondja Péternek: *Kövess engem!* Ebben is benne van az, hogy én nem a világnak mondom, hogy ti emberek kövessetek engem, hanem neked: Simon, Jónának fia, te Péter, én neked, személyesen mondom, *kövess engem!* Még ezzel sem elégszik meg. Mikor Péter a felszólítás után bizonyos körülményekkel érdeklődik, hogy mások is fogják-e követni Jézust, akkor még egyszer kihangsúlyozva akaratát azt mondja a 22. versben: Te – és nem más –, *te kövess engem!* Mert a mi Urunk Jézus Krisztus azt akarja, hogy te az ő ajkáról ilyen személyesen neked szóló üzenetnek érezd ezt a felszólítást. Mikor Jézus négy szemközt beszél velünk, akkor egyenesen mellünknek szegezi a felszólítást: *te kövess engem!* Keresztyénségünk mindaddig csak életelmélet, Krisztus követése nagy általánosságban felszólítás az ő követésére a világhoz, az egyházhoz, a gyülekezethez szóló, és számomra nem lesz valóra váltható valósággá. Ott kezdődik az egész, hogy egyszer megrendülve állasz meg, mert elibéd állt, neked, aki elhagytad, megtagadtad, aki csúful viselkedtél vele szemben, aki keservesen érzed, hogy bűnöddel megsértetted, és azt sem érdemled, hogy szóba álljon veled, ő mondja neked, ő, a megdicsőült Krisztus: *Te kövess engem!* Ne nézz te félre, ne tekints szét magad körül, hogy nem Jánosnak szól-e, vagy valaki másnak, akinek lelkét nem terheli olyan rettentő bűn, mint a te lelkedet. Nem Péter, ez neked szól, és nem másnak! Jézus egyenesen téged vett célpontul: *Te kövess engem!*

A következő, ami e példából világos lesz előttünk, az, hogy aki valósággá akarja váltani életében a megdicsőült Krisztus követését, az

2. áldozza fel saját akaratát!

Péter jellegzetesen az akarat embere, ahogy a Biblia lapjain élénk áll. Kemény, határozott, nagy akaratú, aki vezérnek született. Ő ezt nagyon jól tudja, és érezteti is azokkal, akik körülötte és vele együtt élnek. Éppen azért, arról van meggyőződve, hogy ő tud mindent legjobban. Legalábbis az gondolja, hogy csak akkor mennek jól a dolgok, ha ő csinálja vagy diktálja. Érvényesíteni akarja akaratát Péter még Jézussal szemben is. Gondoljunk Mt 16. fejezetére, ahol Jézus előre jelenti szenvedését és Jeruzsálembe menését, ahol meg fog halni,

akkor Péter elkezd feddeni: „*Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg teveled.*” Vissza akarja tartani Jézust. Lám, itt a parancsoló egyéniség, az akarat embere. A vezér, aki mint valami diktátor, úgy akarja rákényszeríteni akaratát még Jézus Krisztusra is. Mert ő az, aki mindent legjobban tud. És most ennek a Péternek mondja itt Jézus: Péter! Ennek most már vége! Többé neked nincs akaratod! Fel kell áldozni azt! Egy képet használ megértéséhez, az ifjúnak és az öregebernek képét. Az ifjú mindig a maga feje és akarata után megy. Látjuk már a gyermekeknél is. Mihelyt kis önállóságra tesz szert, milyen nehezen fogja meg szülei kezét, legfeljebb csak veszedelem idején simul szüleihez, de különben mihelyt biztonságban érzi magát, rögtön a saját akarata mozgatja. Az öregeber már tudja, hogy másra szoruló, esendő, mikor botladozó lépéssel csoszog ide-oda, és boldogan teszi kezét egy biztosabb, erősebb járású ember kezébe, és engedi magát vezetni oda, ahova vezetik. Jézus ezt így fejezi ki: „*Mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, ahova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.*”

Bármennyire bele is illik Jézus Krisztus szelíd egyéniségébe e kép ilyen magyarázata, a valóság az, hogy a képnek kemény megfogalmazása, éles levegője és metsző mondanivalója más látásra is feljogosít, és nekünk nemcsak szabad, de kell is ezt a szakaszt sokkal keményebb szavakkal értelmeznünk. Ha a különbséget a régi és az új élet között nem az életkor előrehaladásával magyarázzuk, hanem egyszerűen csak a múlt és jelen időkategóriájába állítjuk be, mely érzékelteti korkülönbség nélkül azt az állapotbeli különbséget, mely Jézus Krisztus követése előtti és alatti életünk között van, akkor így is mondhatjuk: a Krisztust követő ember olyan, mint a pórázra fogott eb, bilincsbe vert és láncon vezetett rab, szorító zablával és rövidre fogott kantárszíjjal megfűkezett ló. Ki van kapcsolva a saját akarata, és mindegyiknek oda kell mennie ahova a póráz, a bilincs vagy a kantár szorítása húzza. Ilyen akarattalan embernek kell lennie annak, aki Jézus Krisztust akarja követni. Nem elég, hogy életemet krisztusi elvek szerint rendezzem be, még az sem elég, ha megcsinálom, és magam ókumlálom ki élettervemem, és az ő elbírálása alá bocsátom jóváhagyást kérve, sőt az sem elegendő, ha járásom-kelésem, minden döntésem alkalmával felteszem magamnak a kérdést: Mit tenne most Jézus? – hanem teljesen az akarattalanság állapotába kell kerülnöm, hogy Jézus tudjon rendelkezni velem, küldhessen ahova akar, azt mondjam, amit ajkamra ad, és azt érezem, amit ő ad szívembe. Ezt pedig csak az ember tudja végrehajtani, aki feladta saját akaratát, aki életének nemcsak döntő jelentőségű kérdéseiben, de kicsiny, apró dolgaiban is próbálta vezetetni magát, mert rájött, hogy csak akarattalan állapotban tudja kérni, keresni és megtalálni Jézus vezetését, megtalálni konkrétan a közösségben, igében, a Szentlélek belső indításában Krisztus vezetését. Mert ő sohasem parancsszavakkal dirigál nekünk, nem a kaszárnya udvarán elhangzó pattogó vezénylő szavakkal, hanem kijelenti magát szelíden, és aki nincs ebben az akarattalanság állapotában, annak nem lesz füle a hallásra, ennek a csendes, szerető szónak meghallására.

Tovább kell mennünk. Aki azt akarja, hogy a megdicsőült Jézus Krisztus vezesse, az:

3. hagyja abba a másokhoz való hasonlítgatást!

Mikor Péter Jézus szavaiból megértette, hogy reá vértanúhalál vár, akkor azt olvassuk az igében: „*Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi az a tanítvány, akit szeret vala Jézus, aki nyugodt is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! Ki az, aki elárul téged? Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint leszen?*” Pétert Krisztus követésében nem csak a saját sorsa izgatja, azt is tudni szeretné, hogy mi lesz Jánossal. Érthető ez. Hiszen együtt éltek, mindketten tanítványok voltak, benne voltak az oszloppostolok kicsi táborában; érthető, ha tudni szeretné, mi lesz ezzel a Jánossal. Meg is kérdi Jézustól. De Jézus erre az érdeklődésre kemény visszautasítással felel: *mi közöd hozzá?* Ha én azt akarom, hogy ő megmaradjon, míg

én eljövök! Nincs semmi beleszólásod abba, hogy téged hova vezetlek, sem abba, hogy Jánossal mi a szándékom, *te kövess engem!*

Nem olyan egyszerű ez a kérdés, amilyennek az első pillanatban látszik. Mert az elmondottakból világosan látjuk, hogy nekünk tudomásul kell vennünk, hogy Jézus nem egyformán vezet. Csodálatos, hogy ez az egyetlen Jézus Krisztus, akinek Péter és János is követője, mert én is követője szeretnék lenni, ugyanaz az egy Krisztus nem mindig egyfelé megy, hanem az egyiket ilyen úton, a másikat amolyan úton vezet. Egyiket vértanúságba viszi, a másikat csendes öregséggel ajándékozza meg.

Ezt az egyéni vezetést nem könnyű elhordozni. Ez a különleges vezetés sok lelki gyötrellemmel jár, és sokszor kerülünk lelki bizonytalanságba miatta. Nyugtalanít a kérdés: vajon jól értettem-e Isten akaratát? Jól figyeltem-e meg Krisztus vezetését? Mikor én erre megyek, a másik meg nem arra jön, amerre én? Én értettem félre vagy a másik, aki másfelé megy? Nem tévedek-e én, mikor a másik úgy érzi, hogy neki az a feladata, kerüljön el minden összeütközést, és tartogassa minél tovább életét az élő gyülekezet számára? Ó, ez nagyon nehéz kérdés! Miért helyes az egyiknek így, a másiknak meg úgy? Erre Jézus nem ad magyarázatot. Ezt a kérdést azzal utasítja el: *semmi közöd hozzá! Te kövess engem!* Ne izgasson téged a mások másfajta vezetése, tereád csak az tartozik, hogy te ne veszítsd el az én vezetésemet szem elől, hogy amerre megyek, te jöhess utánam! Az már legyen mindegy, hogy vérpadra vezetlek, vagy pedig csendes, meghitt öregségre, mint Jánost.

Amíg mi nem tudjuk úgy nézni és látni a kérdést, hogy az nem általános és generál-vezetés, nem nagy eszményeknek lefektetése, melyeket nekem a gyakorlati élet apró kis eseteiben alkalmazni lehet, hanem úgy, hogy ez a kérdés Krisztusra és csak rám tartozik, addig nekünk mindig nehézségeink lesznek Jézus követésével kapcsolatban.

Tovább vezet ez a történet. Ha követni akarod a megdicsőült Jézust, akkor

4. ne önérzeteskedj!

Nagyon kemény az a mód, ahogyan Jézus Pétert rendre utasítja. Nem olyan ember volt Péter, akinek ómbere olyan könnyen zsebre tudta volna vágni az ilyen rendreutasítást. És nézzétek, milyen csendes lett itt. Nem kérdezi meg, miért kell neki vérpadra menni, és miért élhet békében a másik tanítvány, mikor mindketten ugyanazt a Krisztust követik? Igaz, hogy Jézus kemény szava s mondata is torkára forraszthatta a szót, s úrrá lett a belső ágaskodó önérzete felett, és a visszautasítást szó nélkül lenyelve azt mondja: Uram, tégy velem azt, ami neked jólesik!

Ha te követni akarod Jézust, akkor neked erről az önérzeteskedésről le kell mondanod. Mert az Úr Jézusnak joga van és hatalma úgy beszélni veled, ahogy Péterrel beszélt, hogy *semmi közöd hozzá! Ő szabad velünk. Ő a fazekas jogával és hatalmával tart kézben minket, mi pedig a gyuradék jogtalanságával vagyunk kénytelenek túrni azt, mit formál belőlünk (Róm 9)* És bölcsessége is van hozzá, hogy életünket jól vezesse. Minél tovább jársz Jézus nyomdokában, annál inkább látod, hogy nem az volt sohasem a baj, hogy Jézus Krisztus valami értelmetlen utakon vezetett téged, mert a végén mindig jó jött ki belőle, de mindig az volt a baj, hogy én belekontárkodtam Krisztus vezetésébe, és a magam bölcsessége szerint akartam jobban csinálni a dolgokat. A vezetést akartam korrigálni a magam emberi nyomorult értelme, meggyőződése szerint, és akkor rontottam el a dolgokat.

Jézus vezetése azonban egyben mindig csodálatosan azonos. Ez a történet mutatja, hogy Jézus Krisztus vezetésének iránya emberileg mindig lefelé vezet. Egyiket vérpadra, másikat

számkivetésbe, az öregség tehetetlenségébe viszi. Igazában azonban mind a kettő vezetésének iránya egyre feljebb vezet. Péter a mártíromság, a vértanúság dicsőségének hervadhatatlan koronáját kapja, János a számkivetés drága ajándékaképpen a mennyei jelenéseket.

Látnod kell azután ebből a történetből azt is, ha követni akarod Krisztust,

5. azonnal kövesd Krisztust!

Érdekes felfigyelni a 20. vers első bekezdésére: „*Péter pedig megfordulván látja, hogy követi az a tanítvány*” Ezt a helyzetet nem lehet másképp megmagyarázni, csak úgy, hogy Krisztus Péterhez intézett szava után azonnal megindul, s erre Péter is indul azonnal, nem tétovázik, nem búcsúzkodik. Abban a csodálatos, bűvöletes igézetben azt sem nézi, hogy mások jönnek-e utána, felsorakoznak-e a többiek is, vagy egyedül megy, ment Jézus után. Egyszer azonban valamiért, nem tudjuk miért, nincs feljegyezve, megfordul Péter, és hátranéz, abban a pillanatban, amint megfordul, elkezdődik a probléma. Míg hátra nem fordult, nem volt semmi problémája, ment boldogan az előtte elindult Jézus lába nyomán. Mihelyt megállt, s hátra nézett, abban a percben előjött a kérdés, meglátva Jánost: Hát Jánossal mi leszen? Megtorpant Jézus követésében. Problémája megállítja az úton: vértanúhalált fog-e halni János, vagy megmarad, míg Jézus visszajön? Látnod, ez a történet megmondja, amelyik pillanatban Jézus Krisztus lába nyomában megállunk, hátrafordulunk, utána mindjárt jön a problémázgatás és a nehézségek. Ha követni akarjuk a megdicsőült Jézust, akkor nemcsak követni kell azonnal, de nem szabad engednünk, hogy lefékezzünk és megálljunk.

Ugyanebben a helyzetben van egy másik üzenet is. Van benne evangélium is, nem csak szigorú feltétel. Nem jól tette Péter, hogy megállt, hátrafordult, elkezdett problémázgatni a másik üdvössége felett, annak más vezetése miatt, de mégis annyi áldása volt ennek a helytelen magatartásnak, hogy tudatára ébredt annak: nem egyedül csak én követem az Urat!

Gondolj te is arra:

6. sokadmagaddal követed Krisztust!

Meglátta Péter Jánost. Valakit, akire addig úgy nézett, mint apró gyerekeemberre, aki mégis megmutatta, mennyivel erősebb, mint ő, azon a rettenetes nagycsütörtök estén és a sötét nagypénteken. Míg az előbb Péternek nagy akadály volt, hogy Jánosra figyelt, azután áldás lett belőle, mert meglátta, hogy nem egyedül követi Krisztust. Lehet, hogy te is annyira előre mégy, annyira lenyűgöz Jézus tekintete, hogy nem nézel se jobbra, se balra, csak előre, s őt magát látod, de neked is erőforrást jelent, ha tudod, nem egyedül bandukolsz, és hátad mögött vannak testvérek. Persze nem mindig könnyű felfedezni a testvért, meg kell őket keresni, meg kell találni. Péternek is volt Jánosa, és Illésnek is volt 7000 társa. Csak néha az az érzésünk, hogy egyedül vagyunk. Illés is elfáradt, mikor azt hitte, árva-maga maradt az egyedül igaz Isten imádói közül. Az Isten magyarázta meg neki, hogy nincs egyedül, még mindig van 7000 ember Izraelben, aki nem hajtott térdet a pogány Baálnak. Csak nyisd ki te is a szemedet, és keresd meg azok kezét, akik veled együtt Krisztust követik. Indulj el te is, mint József, akit atyja küldött, hogy keresse meg testvéreit. Egymás hite által növekedni fogtok.

Ennél azonban még sokkal nagyobb evangélium az:

7. aki Krisztussal együtt jár, az Krisztust követi!

Szeretném különösen hangsúlyozni, hogyan járjál együtt Krisztussal. Mert sokféleképpen járhatunk vele együtt. Az emmausi tanítványok úgy jártak, hogy Jézus Krisztus egy síkban ment velük. Jézus volt középben, s egyik tanítvány az egyik, másik a másik oldalon. De aki

Jézus Krisztust követi, az nem így jár vele. Ott Jézus megy elől, és ő megy mögötte. Az énekben is ezt énekeltük: Ne féljtek, én elől járok! Ez a Krisztus nem küldd, hanem vezet az úton, és ahova ő lép, oda én nyugodtan léphetek. Ha ő rá mer lépni ingoványos lápra, míg én hitben ránézek, én is ráléphetek. Ha viharos tengeren járna is, utána mehetek, mert ő tör utat minden kietlenségben. Ő megy elől minden veszedelem között. Nem kell félnem, mert az ő háta az én fedezékem, ő fog fel minden támadást. Az ő testébe fúródnak a hegyes szögek, ő fogja fel az ostorcsapásokat, melyek engem érhetnek. Így biztat Jézus: én megyek előre, te csak bújj meg hátam mögött, és jöjj bátran utánam!

A mai vasárnapnak egyházi neve: Jubilate! Örüljtek! Ó, milyen nagy öröm volna a mennyben, ha mindig jubilate örömmel tudnánk vakon követni a megdicsőült Jézus Krisztust, és így érkezni be vele az örök öröm országába!

Ámen.

Ima: Úr Jézus Krisztus! Hálát adunk neked azért, hogy te megaláztad megadat hozzánk, és útegyengetőnk vagy nekünk. Köszönjük neked, hogy elől jársz, és szabad nekünk téged követnünk. Köszönjük, hogy nem utálsz meg minket, mint Pétert sem utáltad meg nyomorult bűnei miatt, hanem hívtad magadhoz, hogy kövessen téged. Bocsáss meg, hogy annyiszor nem követtünk. Most úgy szeretnénk hívásodra azonnal felkelni, és követni téged. Kérünk, járj elől, Urunk, mi nem félünk, bátran nyomdokodba lépünk, drága, hű vezérünk.

Ámen